

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNE REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Vojtěcha Šimíčka a soudců JUDr. Miluše Doškové a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **Z. „G. p. O.“**, zastoupeného JUDr. Jiřím Štanclem, advokátem se sídlem Čs. Legií 172/1, 339 01 Klatovy proti žalovanému **Úřadu průmyslového vlastnictví**, se sídlem Antonína Čermáka 2a, 160 68 Praha 6, **za účasti osoby zúčastněné na řízení S. I. N. V.**, zastoupené JUDr. Karlem Čermákem jr., Ph. D., advokátem se sídlem Národní 32, 110 00 Praha 1, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 10. 3. 2006, č. j. 8 Ca 191/2005 - 63,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Osoba zúčastněná **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhal zrušení shora uvedeného rozsudku Městského soudu v Praze, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 15. 3. 2005, č. j. O-150006. Tímto rozhodnutím byl zamítnut rozklad stěžovatele a potvrzeno rozhodnutí Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 3. 7. 2003 o zamítnutí návrhu na výmaz kombinované ochranné známky č. 235513 ve znění „P. R. V.“ ve vlastnictví společnosti S. I. N. V. (dále jen „osoby zúčastněné na řízení“), z rejstříku ochranných známek.

Městský soud žalobu zamítl, neboť vycházel ze skutečnosti, že účastník řízení, který je státním příslušníkem země, která není smluvní stranou mezinárodní smlouvy, se nemůže účinně domáhat plnění práv vyplývajících z mezinárodní smlouvy pro smluvní strany této mezinárodní smlouvy, v daném případě Dohody o obchodních aspektech práv

k duševnímu vlastnictví (příloha Dohody o zřízení Světové obchodní organizace WTO, publikovaná pod č. 191/1995 Sb.; dále jen „Dohoda TRIPs“). Městský soud se rovněž zabýval otázkou postavení Ruské federace ve vztahu k Dohodě TRIPs ve smyslu čl. 36 odst. 1 Vídeňské úmluvy o smluvním právu, přijaté ve Vídni dne 23. května 1969, podle něhož třetímu státu vznikne právo z ustanovení smlouvy, jestliže strany této smlouvy mají v úmyslu tímto ustanovením poskytnout toto právo buď třetímu státu nebo skupině států, k níž náleží, nebo všem státům a jestliže s tím třetí stát souhlasí. Jeho souhlas se předpokládá, pokud není dán důkaz opaku, ledaže smlouva stanoví jinak. Z textu Dohody o zřízení Světové obchodní organizace (WTO) ani z Dohody TRIPs však nelze žádným způsobem dovodit, že by měly členské státy této dohody v úmyslu některá z práv vyplývajících z této dohody poskytovat třetím státům, byť by jim byl přiznán status pozorovatele. Městský soud konstatoval, že Ruská federace není smluvní stranou tohoto rozsáhlého smluvního systému, tudíž není možné pro daný případ Dohodu TRIPs aplikovat. Městský soud s přihlédnutím k okolnostem případu dovedl, že stěžovatel není aktivně legitimován k podání návrhu na výmaz ochranné známky z rejstříku.

Městský soud uvedl, že stěžovatelův návrh na výmaz ochranné známky se opíral o čl. 23 odst. 1 a 2 Dohody TRIPs a čl. 6quinquies bod B. odst. 3 Pařížské úmluvy na ochranu průmyslového vlastnictví ze dne 20. března 1883, revidované v Bruselu dne 14. prosince 1900, ve Washingtonu dne 2. června 1911, v Haagu dne 6. listopadu 1925, v Londýně dne 2. června 1934, v Lisabonu dne 31. října 1958 a ve Stockholmu dne 14. července 1967 (publikovaná pod č. 64/1975 Sb.; dále jen „Pařížská unijní úmluva“). Neopíral se tedy o žádné ustanovení tehdy platného zákona č. 137/1995 Sb., o ochranných známkách (dále jen „dříve platný zákon o ochranných známkách“). Ačkoliv obě namítaná ustanovení jsou přímo uplatnitelná, městský soud přihlížel jen k návrhu podle ustanovení Pařížské unijní úmluvy, jelikož stěžovatel z již řečených důvodů postrádal aktivní legitimaci k návrhu dle ustanovení čl. 23 odst. 2 Dohody TRIPs. Městský soud tak zkoumal otázku, zda stěžovatel prokázal, že ochranná známka obsahující zeměpisný údaj je zapsána pro lihovinu, která tento původ nemá. Avšak ani existenci této podmínky neshledal městský soud za stěžovatelem prokázanou. Vlastník ochranné známky tvrdil, že zboží, které je označeno ochrannou známkou, má původ v Rusku, přičemž známka není zapsána pro „vodku ruského typu“, ale pro vodku ruského původu. Tvrzení stěžovatele ve správním řízení se opíralo o úvahu, že pokud na ruském trhu může být v souladu s tamním právem jako ruská vodka označen toliko výrobek, k jehož takovému označení dal souhlas konkrétní podnik, pak z neexistence souhlasu v daném případě lze dovodit, že předmětný výrobek ruskou vodkou není. Takovéto tvrzení však městský soud označil za rozporné s formální logikou. Skutečnosti, které jsou v souladu s právem Ruské federace, totiž že k udělování souhlasu k označování výrobků je oprávněna jedna jediná organizace, která vlastníku napadené ochranné známky souhlas nedala, a že označení „ruská vodka“ je zapsaným označením původu výrobku, brání vlastníku napadené ochranné známky označovat takto své výrobky na ruském trhu, nedokazují však to, že výrobky, které jsou na českém trhu označeny národní ochrannou známkou, nejsou vodkou ruského původu.

K námitce vztahující se k čl. 6quinquies Pařížské unijní úmluvy konstatoval městský soud, že na danou věc nedopadá, neboť v ní obsaženého pravidla *telle-quelle* se může dovolávat jen vlastník ochranné známky zapsané v jedné z unijních zemí, hodlá-li dosáhnout zápisu téže známky (tak, jak jest – *telle-quelle*) v dalších unijních zemích. Bod B. odst. 3 uvedeného ustanovení pak připouští výjimku z tohoto pravidla, podle níž členský stát není povinen zapsat ochrannou známku, u níž se přihlašovatel domáhá pravidla *telle-quelle*, resp. je oprávněn její zápis zrušit, jestliže přihlašovaná označení odporují dobrým mravům

nebo veřejnému pořádku, a zejména mohou-li klamat veřejnost. Napadená ochranná známka však byla přihlášena jako známka národní, nedovolávala se žádného práva přednosti, popř. přihlašovatel nepožadoval zápis na základě čl. 6quinquies, a z toho důvodu na její výmaz nelze pravidla podle bodu B. odst. 3 použít.

Mimo výše uvedené městský soud konstatoval, že jako klamavou ochrannou známku lze označit známku, která spotřebitele klame co do zeměpisného původu výrobku, ale pouze za předpokladu, že se prokáže, že výrobek označený ochrannou známkou má jiný původ, než deklaruje. Stěžovatel však ve správním řízení původ výrobků, označených předmětnou ochrannou známkou, žádným způsobem nedoložil.

Stěžovatel v kasační stížnosti a jejím doplnění uplatňuje zákonné důvody obsažené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), a namítá tak nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky Městským soudem v Praze. Stěžovatel má za to, že má ve správním řízení postavení navrhovatele výmazu ve smyslu ustanovení § 25 odst. 1 a § 38 odst. 1 dříve platného zákona o ochranných známkách. Domnívá se, že bez ohledu na to, jakým způsobem právně kvalifikoval své podání ve správním řízení, bylo povinností žalovaného ve smyslu ustanovení § 19 tehdy platného zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (dále jen „správní řád“), vycházet ze skutkových údajů samotného podání a tyto údaje vyhodnotit bez ohledu na to, jak je ve svém podání posoudil stěžovatel. Stěžovatel vytýká městskému soudu, že tuto část jeho argumentace odsunul stranou. Dále namítá, že Dohoda TRIPs je v souladu s čl. 10 odst. 2 Ústavy (míněná patrně čl. 10 Ústavy) součástí právního řádu České republiky, a protože jak Česká republika, tak Ruská federace jsou členy Pařížské úmluvy na ochranu průmyslového vlastnictví, musí mít stěžovatel v rámci aplikace Dohody TRIPs stejné postavení jako tuzemský účastník.

K neprokázání původu výrobku stěžovatel uvedl, že dokázat tento původ bylo nad jeho možnosti, zatímco žalovanému nic nebránilo, aby povinnost prokázat původ výrobků uložil osobě zúčastněné na řízení, a to s ohledem na to, že charakter správního řízení je jiný než charakter sporného soudního řízení. Namísto toho se však žalovaný spokojil co do obsahu s neurčitým čestným prohlášením zúčastněné osoby a tato neurčitost byla následně interpretována k tíži žalobce.

Ze všech výše uvedených důvodů stěžovatel navrhuje napadený rozsudek městského soudu zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že stěžovatel ve správním řízení požadoval zrušení výmazu výše specifikované ochranné známky ve smyslu čl. 23 odst. 2 Dohody TRIPs a čl. 6quinquies Pařížské unijní úmluvy. S ohledem na okolnost, že řízení bylo zahájeno na návrh, byla v řízení uplatněna zásada dispoziční, jejímž projevem je, že se správní řízení zahajuje z podnětu účastníka, který má na daném řízení subjektivní zájem. Účastník ve svém návrhu určuje předmět řízení, kterým je žalovaný vázán. Úřad průmyslového vlastnictví ze své úřední povinnosti zjišťuje podklady potřebné pro rozhodnutí, které se týkají veřejného zájmu; v tomto smyslu se tedy uplatní zásada vyhledávací. V návrhovém řízení se uplatňuje zásada projednací, v jejímž rámci je Úřad průmyslového vlastnictví vázán důvody a důkazy, které předložili účastníci. Nepodaří-li se potřebné skutečnosti a důkazy zjistit, ponese následky účastník, který má důkazní povinnost.

Dle názoru žalovaného stěžovatel není dotčenou stranou, již čl. 23 odst. 2 Dohody TRIPs umožňuje podat žádost o zrušení ochranné známky, neboť tento článek je nutno vyložit v kontextu čl. 1, který zavazuje pouze členy Dohody, tj. členské státy, aby dotčeným stranám zajistily právní prostředky k zabránění užívání zeměpisného označení identifikujícího vína nebo lihoviny, které nepocházejí z místa uvedeného v příslušném zeměpisném označení. Dotčenou stranou pak nemůže být kdokoliv, ale pouze ten, kdo je dotčen na svých zájmech, což však stěžovatel žádným způsobem neprokázal. Žalobce nepodal žádost o výmaz ochranné známky podle dříve platného zákona o ochranných známkách, tudíž se nemůže dovolávat ani jeho § 25 odst. 1, který pravil, že k podání návrhu na výmaz je oprávněn kdokoliv. S ohledem na výše řečené tedy stěžovatel nebyl aktivně legitimován k podání návrhu na výmaz.

Žalovaný konstatoval, že čl. 23 odst. 2 Dohody TRIPs je přímo aplikovatelný, neboť neukládá povinnost členskému státu zabezpečit v právním řádu určité prostředí, ale stanoví mu povinnost něco konat přímo. K aplikaci čl. 23 odst. 2 Dohody TRIPs je pak možné přistoupit buď z moci úřední nebo na základě návrhu dotčené strany. Žalovaný však byl stejně jako u tuzemského subjektu povinen zkoumat aktivní legitimaci navrhovatele k podání návrhu ve smyslu příslušných ustanovení Dohody TRIPs.

Ve věci čestného prohlášení žalovaný prohlásil, že k němu jako k důkazu nepřihlížel a naopak v napadeném rozhodnutí výslovně konstatoval, že oba účastníci měli v řízení rovné postavení a svá oprávnění navrhnout důkazy, jimiž by bylo možné ověřit tvrzení jimi uváděná, nevyužili. Za tohoto stavu nese stěžovatel jako navrhovatel výmazu ochranné známky procesní odpovědnost za to, že úřad neměl možnost učinit zjištění, která by svědčila o oprávněnosti jeho návrhu.

S ohledem na výše uvedené navrhuje žalovaný kasační stížnost zamítnout.

Osoba zúčastněná na řízení ve vyjádření ke kasační stížnosti zdůraznila, že stěžovatel zaměňuje právní institut účastenství ve správním řízení s aktivní legitimací pro podání návrhu, když se mylně domnívá, že jak žalovaný, tak soud odůvodnili závěr o nedostatku aktivní legitimace stěžovatele tím, že návrh na výmaz předmětné známky nebyl podán podle zákona o ochranných známkách. Stěžovatel však měl ve správním řízení postavení účastníka řízení a byla mu přiznána veškerá procesní práva. Ve svém návrhu výslovně uvedl, že důvod, pro který se domáhá výmazu ochranné známky, není uveden v taxativním výčtu ustanovení § 25 zákona o ochranných známkách, a proto se tohoto výmazu dovolává dle čl. 23 odst. 2 Dohody TRIPs, jakož i podle čl. 6quinquies bod B. odst. 3 Pařížské unijní úmluvy. Z napadeného rozhodnutí vyplývá, že předmětná ochranná známka nebyla do rejstříku ochranných známek zapsána v rozporu s ustanoveními zákona o ochranných známkách, a proto ji na základě ustanovení § 32 zákona č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách (dále jen „zákon o ochranných známkách“), nelze prohlásit za neplatnou. Stěžovatel není aktivně legitimován k podání návrhu, neboť není subjektem hmotných práv, která jsou citovanými ustanoveními chráněna.

Osoba zúčastněná na řízení souhlasí s tím, že Dohoda TRIPs je součástí vnitrostátního právního řádu České republiky. Z této skutečnosti však nelze dovodit, že by práva plynoucí z této dohody měla být přiznána i občanům států, které nejsou členy Světové obchodní organizace a signatáři Dohody TRIPs. Ani Pařížská unijní úmluva neposkytuje ochranu státním příslušníkům zemí, které nejsou členy unie touto mezinárodní úmluvou založené, pouze s výjimkou uvedenou v čl. 3 této úmluvy, dle níž jsou příslušníkům unijních zemí naroveň postaveni ti příslušníci zemí nepatřících k Unii na ochranu průmyslového vlastnictví,

kteří mají na území některé unijní země bydliště nebo skutečné závody (a to průmyslové nebo obchodní). S ohledem na znění čl. 1 odst. 3 Dohody TRIPs je ochrana v obdobném rozsahu poskytována i touto mezinárodní smlouvou. Práv plynoucích z Dohody TRIPs se mohou dovolávat občané zemí, které jsou členy Světové obchodní organizace a signatáři této dohody, jakož i občané nečlenských zemí, kteří mají v některé z členských zemí Světové obchodní organizace bydliště nebo průmyslový či obchodní závod. Dle názoru osoby zúčastněné na řízení stěžovatel tyto podmínky nesplňuje. Výklad shora uvedených ustanovení, který uvádí stěžovatel v kasační stížnosti, nelze dle osoby zúčastněné na řízení akceptovat, neboť by ve svých důsledcích znamenal možnost občana každé země Unie na ochranu průmyslového vlastnictví dovolávat se v České republice práv, která jsou na tomto území poskytována jenom občanům ostatních členských států Dohody TRIPs. I v případě, že by stěžovatel byl oprávněn domáhat se práv podle Dohody TRIPs, nebylo by možno tuto dohodu (konkrétně čl. 23 odst. 2) v projednávané věci použít. Stěžovatele totiž nelze považovat za „dotčenou stranu“ ve smyslu výše uvedeného ustanovení. Stěžovatel ve správním řízení ani v následném soudním řízení netvrdil ani nedokazoval, že by zápisem napadené ochranné známky byl dotčen na svých právech nebo právem chráněných zájmech. Z podání stěžovatele neplyne, že by byl majitelem nebo registrovaným uživatelem zeměpisného označení, které by tvořilo napadenou ochranou známku nebo které by v ní bylo obsaženo. K uplatnění práv dle Dohody TRIPs tak postrádá aktivní legitimaci.

Dále osoba zúčastněná na řízení připomíná, že správní řízení o návrhu na výmaz ochranné známky je svou povahou řízením kontradiktorním. Toto řízení se zahajuje na návrh, v němž navrhovatel označuje výmazové důvody a navrhuje důkazy, které mají jejich existenci prokázat. Žalovaný v rozhodnutí napadeném správní žalobou konstatoval, že ani jeden z účastníků správního řízení nepředložil důkazy na prokázání svých tvrzení. Z toho plyne, že žalovaný nepovažoval čestné prohlášení předložené zúčastněnou osobou za důkaz, ale pouze za její tvrzení. Skutečnost, že stěžovatel neunesl své důkazní břemeno, je však dle osoby zúčastněné na řízení beztak bezpředmětná, jelikož v projednávaném případě bylo žalovaným zjištěno, že neexistují důvody pro výmaz napadené ochranné známky podle dříve platného zákona o ochranných známkách a že k podání návrhu na výmaz podle ustanovení čl. 23 odst. 2 Dohody TRIPs ani podle čl. 6quinquies bod B. odst. 3 Pařížské unijní úmluvy, jichž se stěžovatel dovolával, není aktivně legitimován. Za těchto okolností tedy již nebylo potřeba dokazování provádět.

Mimo tuto argumentaci ještě osoba zúčastněná na řízení dodává, že otázky okolností užívání, případně neužívání, její ochranné známky nejsou předmětem řízení o návrhu na výmaz (prohlášení neplatnosti) známky z důvodu klamavosti. Osobu zúčastněnou na řízení pak v tomto směru netíží žádné důkazní břemeno.

Ze všech výše uvedených důvodů navrhuje osoba zúčastněná na řízení kasační stížnost zamítnout.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadené rozhodnutí městského soudu v mezích přípustně uplatněných námitek (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.).

Stěžovatelem výslovně uplatněné důvody namítají nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení [§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.]. Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. V této souvislosti Nejvyšší správní soud uvádí, že tvrzené důvody

kasační stížnosti soud posuzuje podle jejich obsahu, a nikoliv podle formálního označení. Pokud jsou ze znění kasační stížnosti její důvody seznatelné a odpovídají zákonným kasačním důvodům, není rozhodující, že stěžovatel sám podřadil kasační důvody k jednotlivým zákonným ustanovením nepřesně. Stěžovatel uplatnil důvod spočívající v nesprávném posouzení právní otázky, nicméně z obsahu kasační stížnosti, v níž vytýká městskému soudu, že jeho argumentaci týkající se porušení § 19 správního řádu odsunul stranou, vyplývá, že obsahově spadají stěžovatelem uplatněné důvody také pod písmeno d) ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s., tj. stěžovatel se dovolává nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí pro vadu řízení před soudem, spočívající v nevypořádání se s jeho argumentací. Pod § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. pak spadají důvody namítající nesprávnou interpretaci mezinárodních smluv soudem.

Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je ostatně vadou tak závažnou, že se jí Nejvyšší správní soud musí zabývat i tehdy, pokud by to stěžovatel nenamítal, tedy z úřední povinnosti (srov. § 109 odst. 3 s. ř. s.). Nelze se totiž zabývat hmotněprávní argumentací, pokud přezkoumávané rozhodnutí soudu neobstojí ani po formální stránce – tedy pokud soud nevyčerpal celý předmět řízení, jak byl vymezen v žalobě, a ve svém rozhodnutí se nevypořádal se všemi žalobními námitkami.

Dle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 As 27/2004 - 74, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2004, č. j. 7 As 60/2003 - 75, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 11. 2004, č. j. 7 Afs 3/2003 - 93; všechny dostupné z www.nssoud.cz) platí, že není-li z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě, a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, nutno pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci z hlediska účastníka klíčovou, na níž je postaven základ jeho žaloby. Nestačí, pokud soud při vypořádávání se s touto argumentací účastníka pouze konstatuje, že tato je nesprávná, avšak neuvede, v čem (tj. v jakých konkrétních aspektech resp. důvodech právních či případně skutkových) její nesprávnost spočívá.

Jak vyplývá ze soudního spisu, stěžovatel v žalobě proti rozhodnutí správního orgánu pod bodem I. této žaloby napadl rozhodnutí žalovaného pro nesprávné posouzení svého účastenství v řízení o výmaz ochranné známky. Namítal, že jeho podání mělo být dle § 19 správního řádu posouzeno podle obsahu a skutkových tvrzení v podání obsažených bez ohledu na to, jak své podání právně sám kvalifikoval. Z jeho podání zřetelně plyne, že se domáhal výmazu ochranné známky a že tak činil z důvodu, že známka může klamat veřejnost, protože jí označované výrobky nemají původ známkou deklarovaný. Domníval se, že má postavení navrhovatele i dle ustanovení § 38 odst. 1 dříve platného zákona o ochranných známkách, byť se na tento zákon výslovně neodvolává a dovozuje z toho nezákonnost napadeného rozhodnutí žalovaného, neboť bude-li mu přiznáno postavení navrhovatele výmazu podle citovaného ustanovení, není nutné se nadále zabývat otázkou, zda je dotčenou stranou ve smyslu čl. 23 Dohody TRIPS.

V kasační stížnosti pak namítá, že soud pouze převzal argumentaci žalovaného, když konstatoval, že stěžovatel ve správním řízení výslovně uvedl, že se jeho návrh na výmaz neopírá o žádné ustanovení zákona o ochranných známkách, a proto se soud mohl zabývat pouze námitkami uplatněnými stěžovatelem v rámci mezinárodních smluv.

Po přezkoumání napadeného rozsudku městského soudu Nejvyšší správní soud neshledal důvody pro vyslovení nepřezkoumatelnosti předmětného rozhodnutí. Podle ustanovení § 2 odst. 1 písm. g) dříve platného zákona o ochranných známkách je ze zápisu do rejstříku vyloučeno označení, které může klamat veřejnost zejména o povaze, jakosti nebo zeměpisném původu výrobků nebo služeb.

Podle ustanovení § 52 odst. 1 zákona o ochranných známkách zůstávají ochranné známky zapsané podle dřívějších právních předpisů v platnosti. Je-li podán návrh na prohlášení ochranné známky za neplatnou z důvodu jejího zápisu v rozporu se zákonem, posuzuje se zápisná způsobilost ochranné známky podle zákona platného v době zápisu ochranné známky do rejstříku. Ochranná známka však nebude prohlášena za neplatnou, je-li její zápis v souladu s tímto zákonem. Podle ustanovení § 52 odst. 4 zákona o ochranných známkách, byl-li přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona podán návrh na výmaz podle § 25 dosavadního zákona, bude projednán jako návrh na zrušení ochranné známky nebo prohlášení ochranné známky za neplatnou při splnění podmínek, a s účinky stanovenými v tomto zákoně.

Městský soud v rozhodnutí uvedl, že stěžovatel jako žadatel o výmaz dle ustanovení § 25 dříve platného zákona o ochranných známkách netvrdil, že je vlastníkem ochranných známek (a ani že je osobou zapsanou v rejstříku ochranných známek), také věrohodně nedoložil, že na něj právo ke známce přešlo, popř. že došlo k přejmenování obchodní společnosti v rejstříku zapsané. Jestliže stěžovatel své důkazní břemeno neunesl, pak žalovaný neporušil zákon, když stěžovatele nepovažoval za účastníka správního řízení o výmaz ochranné známky. V souladu s ustanovením § 38 dříve platného zákona o ochranných známkách je účastníkem řízení o ochranných známkách přihlašovatel, popřípadě majitel ochranné známky, o níž má být řízení vedeno, osoba, která podala proti zápisu ochranné známky do rejstříku námitky podle § 9, osoba oprávněná podle § 20 nebo navrhovatel výmazu ochranné známky z rejstříku. Soud také jako nelogickou odmítl úvahu stěžovatele dovozující závěr, že výrobek není ruskou vodkou, jestliže na ruském trhu může být v souladu s tamním právem jako ruská vodka označen pouze výrobek, k jehož takovému označení dal souhlas konkrétní podnik, když osoba zúčastněná na řízení takový souhlas nemá. Z této úvahy lze dovodit pouze to, že na ruském trhu musí vlastník ochranné známky disponovat k užívání předmětného označení povolením příslušného podniku, nelze z ní však dovodit, že výrobky, které jsou na tuzemském trhu označeny národní ochrannou známkou, nejsou vodkou ruského původu. S ohledem na výše uvedené nelze přisvědčit námitce stěžovatele, že se soud zabýval pouze žalobními námitkami týkajícími se aplikace mezinárodních smluv.

V této souvislosti Nejvyšší správní soud nad tento rámec uvádí, že bez ohledu na právní kvalifikaci, provedenou samotným stěžovatelem v návrhu na výmaz předmětné známky, je ze spisového materiálu zřejmé, že stěžovatel měl zachována veškerá procesní práva účastníka správního řízení. Stěžovatel byl žalovaným vyzván k prokázání jím uplatněných tvrzení, což ostatně ani sám nepopírá, oprávněnost svého návrhu však žádným způsobem neprokázal.

Nejvyšší správní soud nemohl přisvědčit ani námitce spočívající v nesprávné interpretaci mezinárodních smluv. Pro posouzení předmětu sporu ve správním řízení bylo stěžejní, zda je napadená ochranná známka obsahující zeměpisný údaj zapsána pro lihovinu, která tento původ nemá. Stěžovatel tvrdil, že zboží, které je označováno napadenou ochrannou známkou, nemá původ v Rusku. Dovolával se proto práv vyplývajících z čl. 23 odst. 2 Dohody TRIPs, zakotvujícího dodatečnou ochranu pro zeměpisná označení

pro vína a lihoviny. Nejvyšší správní soud se zcela ztotožňuje se závěrem městského soudu, že se stěžovatel jakožto subjekt se sídlem na území Ruské federace nemůže dovolávat Dohody TRIPs, neboť v rozhodné době Ruská federace nefigurovala na seznamu členů Světové obchodní organizace (dále též „WTO“), ale pouze na seznamu pozorovatelů, a nebyla tedy smluvní stranou této dohody. Nejvyšší správní soud souhlasí se stěžovatelem v tom, že Dohoda TRIPs je součástí právního řádu ČR, z této skutečnosti však již nelze dovodit, že by práva plynoucí z této dohody měla být přiznána i občanům států, které nejsou členy WTO a signatáři Dohody TRIPs.

V Dohodě TRIPs jsou promítnuty základní principy činnosti WTO, a to národní zacházení, doložka nejvyšších výhod a nediskriminace, a to pro subjekty pocházející z členských zemí WTO. V porovnání s mezinárodními smlouvami, které spravuje Světová organizace duševního vlastnictví (dále jen „WIPO“), má Dohoda TRIPs z hlediska počtu členů širší pokrytí zejména o rozvojové země, které nejsou členy těchto mezinárodních smluv. Na druhé straně nezahrnuje některé významné země, které nejsou členy Dohody o zřízení světové obchodní organizace, jako je např. Ruská federace. Městský soud proto nepochybil, když uzavřel, že se stěžovatel jakožto účastník třetí země nemůže domáhat ochrany, kterou Dohoda TRIPs zaručuje pouze svým členům. S ohledem na skutečnost, že stěžovatel je společností sídlící na území Ruské federace, která nemá na území České republiky sídlo, nemůže se dovolat ani ochrany ve smyslu čl. 3 Dohody TRIPs. V souladu s čl. 3 Dohody TRIPs poskytnou členové zacházení podle této Dohody občanům ostatních členů členských států, s výjimkami již poskytnutými Pařížskou úmluvou (1967), Bernskou úmluvou (1971), Římskou úmluvou a Smlouvou o duševním vlastnictví v oboru integrovaných obvodů, jako kdyby všichni členové WTO byli členy těchto úmluv. Výrazem „občané“ se rozumí v případě samostatného celního území člena WTO osoby fyzické a právnické, které mají bydliště, nebo které mají skutečné a účinné průmyslové nebo obchodní sídlo na tomto celním území. Výše uvedenou podmínku však stěžovatel nenaplnuje.

Nejvyšší správní soud se zcela ztotožnil také s názorem městského soudu v závěru, že článek 6quinquies Pařížské unijní úmluvy o známkách *telle-quelle* na posuzovanou věc nedopadá, neboť napadená ochranná známka byla zapsána jako známka národní a nedovolávala se žádného práva přednosti. Jakkoliv čl. 2 této úmluvy zabezpečuje příslušníkovi každé unijní země ochranu průmyslového vlastnictví v přiznání týchž výhod, které příslušné zákony poskytují nebo poskytnou příslušníkům vlastního státu, nelze se na základě takto stanovené ochrany dovolávat ochrany vyplývající ze zcela jiné mezinárodní smlouvy, v posuzovaném případě z Dohody TRIPs, která ochranu poskytuje pouze smluvním stranám, které tuto dohodu podepsaly.

Nejvyšší správní soud se neztotožnil ani s poslední námitkou stěžovatele namítající nesprávné vyhodnocení důkazů, tj. čestného prohlášení osoby zúčastněné na řízení. Z rozhodnutí žalovaného je zřejmé, že čestné prohlášení nehodnotil jako důkaz a nepřičetl je k tíži stěžovatele. K namítané pasivitě žalovaného při obstarávání důkazních prostředků Nejvyšší správní soud uvádí, že při zjišťování skutečného stavu věci je třeba vycházet z toho, že v řízení o ochranných známkách je užití správního řádu vymezeno ustanovením § 38 odst. 8 dříve platného zákona o ochranných známkách (§ 45 odst. 1 zákona o ochranných známkách), kde je stanoveno, že správní řád platí, jen nestanoví-li tento zákon jinak, a s dalšími výslovnými výjimkami. Podle § 38 odst. 6 zákona úřad rozhoduje v souladu s obsahem spisu, zejména pak na základě důkazů, které na podporu svých tvrzení předkládají účastníci řízení. Zjišťování skutečného stavu věci je tak modifikováno ve prospěch aktivity účastníků řízení. Logicky by to měl být navrhovatel, kdo prokazuje naplnění podmínek

výmazu. V daném případě to znamená, že na základě skutečností uvedených v návrhu měl žalovaný vážít tvrzení a doklady předložené stěžovatelem, a to z hlediska naplnění či vyloučení podmínek pro výmaz ochranné známky. Úřad provádí důkazy předložené či navržené účastníky řízení a je oprávněn důkazní stav na základě vlastní iniciativy a v mezích jeho možností doplňovat (není povinen je vyhledávat), ať ve prospěch návrhu, či k jeho vyvrácení. K výše uvedenému názoru již ostatně Nejvyšší správní soud dospěl také v rozsudku ze dne 3. 11. 2005, č. j. 7 A 73/2000 - 100, publikovaném jako č. 785/2006 Sb. NSS. V posuzovaném případě stěžovatel, ačkoliv měl možnost svá tvrzení náležitě prokázat, této procesní možnosti nevyužil, a své důkazní břemeno neunesl.

Ze všech shora uvedených důvodů byla kasační stížnost shledána nedůvodnou, Nejvyšší správní soud ji proto podle § 110 odst. 1 věty poslední s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl soud podle § 60 odst. 1 a 5 (§ 120) s. ř. s., neboť neúspěšnému žalobci náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalovanému v souvislosti s řízením o kasační stížnosti žalobce žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly. Osoba zúčastněná nemá v daném případě podle § 60 odst. 5 s. ř. s. právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť jí soudem nebyla uložena žádná povinnost, v souvislosti s jejímž plněním by jí vznikly náklady a není dán ani důvod zvláštního zřetele hodný pro přiznání jiných nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. dubna 2007

JUDr. Vojtěch Šimíček
předseda senátu